

Arrest

nr. 149 593 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 3 juli 2014, alsook van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 3 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 289 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De asielprocedures.

- 1.2. Verzoekster diende op 23 maart 2010 een asielaanvraag in.
- 1.3. Op 7 juli 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad)
- 1.4. Op 13 januari 2011, bij arrest nummer 54.317, bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.5. Op 1 februari 2011 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.
- 1.6. Op 6 juni 2011 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.
- 1.7. Op 26 september 2011, bij arrest nummer 67.285, bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.8. Op 17 december 2013 werd ten aanzien van verzoekster de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.
- 1.9. Op 4 juni 2014, bij arrest nummer 125.190, verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 17 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.10. De verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).
- 1.11. Bij aangetekend schrijven van 4 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet.
- 1.12. Op 11 april 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 maart 2011 onontvankelijk verklaard.
- 1.13. Bij aangetekend schrijven van 17 mei 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet.
- 1.14. Op 23 juni 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 mei 2011 onontvankelijk verklaard.
- 1.15. Bij aangetekend schrijven van 19 augustus 2011 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet.
- 1.16. Op 8 december 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 augustus 2011 onontvankelijk verklaard. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een tijdelijke toelating tot verblijf.
- 1.17. Op 4 december 2013 verleende de arts-adviseur een medisch advies.
- 1.18. Op 10 december 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 augustus 2011 ongegrond verklaard. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.
- 1.19. Op 4 juni 2014, bij arrest nummer 125.190, vernietigde de Raad de beslissing van 10 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.
- 1.20.1. Op 3 juli 2014 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 augustus 2011 ongegrond verklaard. Deze beslissing, die aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 18 juli 2014, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K.Y. (...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...), aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (...).

Er werden medische elementen aangehaald voor K.Y., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 26.06.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan K.Y. te willen overhandigen. (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het verslag van 26 juni 2014 met het advies van de ambtenaar-geneesheer vermeldt het volgende:

"(...) Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van haar vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.08.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 22.07.2010 van de hand van dr. B. waaruit blijkt dat betrokkene toen een ontsteking had van de distale patellapees, de behandeling was conservatief.*
- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 13.05.2011, 16.08.2011, 01.03.2012, 08.06.2012, 06.09.2012, 08.12.2012, 04.03.2013, 03.06.2013 en 02.09.2013 van de hand van dr. C.E., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een depressie en een PTSS.*

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven depressie en PTSS actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier psychische aandoeningen die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door dergelijke aandoeningen aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Uitspraken in casu over de mogelijke behandelingsduur zijn dan ook van louter speculatief. Suggesties in positieve of negatieve zin kunnen het ziekteverloop sterk bepalen. Overigens ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)"

1.20.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 18 juli 2014, is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten, (...) K.Y. (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, Binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen vermindert omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17.12.2013, haar ter kennis gebracht op 20.12.2013. (...)”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.20.3. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 18 juli 2014, is gemotiveerd als volgt:

“(...) De mevrouw, die verklaart te heten: (...) K.Y. (...) wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:
2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d.17.12.2013, haar ter kennis gebracht op 20.12.2013. Aan betrokkene wordt de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd, aangezien zij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonbaar dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden. Integendeel: door het indienen van opeenvolgende asielaanvragen (d.d. 23.03.2010 en 01.02.2011) en opeenvolgende aanvragen 9ter (d.d. 07.03.2011, 18.05.2011 en 19.08.2011) tracht betrokkene alles in het werk te stellen om het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen. (...)”*

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid [VCS1]

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen, als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod, aanvecht.

Uit lezing van de middelen die door verzoekster worden aangevoerd blijkt dat alle middelen die verzoekster ontplooit gericht zijn tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard.

Bij gebrek aan een uiteenzetting van middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en tegen het inreisverbod, wordt het beroep onontvankelijk verklaard voor wat deze beslissingen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift onder "I.V. ERNSTIGE MIDDELEN DIE TOT NIETIGVERKLARING KUNNEN LEIDEN" aan als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt het verzoek op basis van art. 9TER VW ten onrechte afgewezen. Deze afwijzing is om de hiernavermelde redenen totaal ongegrond en onterecht.

EERSTE MIDDEL

Schending van art. 3 EVRM.

Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending rechten van verdediging & motiveringsplicht.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele en concrete toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie die het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt uitgegaan van de premisse dat elke depressie en PTTS na verloop van tijd gunstig evolueren (en dus geen behandeling behoeven).

Dit kaduuk advies baseert zich exclusief op blote beweringen van de arts-adviseur die geen enkel persoonlijk onderzoek heeft verricht, die zich beperkt tot standaardargumentatie zonder bronnenvermelding, die ingaat tegen de stellingname in de verschillende medische attesten die worden voorgelegd.

Dat deze blote beweringen tevens afbreuk doen aan de dagdagelijkse vaststellingen in de psychatrie, waarbij tal van depressies niet spontaan in gunstige zin evolueren, wel integendeel, steeds erger worden, dienen acuut behandeld te worden en waarbij er zelfs suïcide aan de orde is.

Dat de bewering dat de suïcide-kans louter speculatief is, en de behandeling niet-essentieel is een boude verklaring die op geen enkele manier wordt gemotiveerd, wel integendeel.

Dat er niet kan verlangd worden dat verzoekster pas post-mortem erkend zou worden als zijnde gerechtigd op verblijfsmachtiging wegens medische redenen.

Dat de behandeling van het allergrootste belang is. gezien er anders een levensgevaarlijke toestand dreigt te ontstaan.

De arts-attaché dient ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoeker.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder één persoonlijk gesprek en op basis van eenzijdige assumpties, dan eensklaps, te gaan poneren er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland terwijl er een veelheid aan attesten voorliggen die het tegendeel aantonen.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing rekening gehouden met alle relevante elementen, weze alle medische verslagen bij het nemen van haar

beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische problemen en de behandelingsmogelijkheden ervan in het land van herkomst.

De arts heeft zich beperkt tot standaardargumentatie zonder onderzoek.

Het is duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan door te gaan afwijzen blijkbaar omdat het één en ander naar de door de arts-adviseur gehanteerde maatstaven al lang genoeg zou hebben geduurd.

Er is nooit het vereiste onderzoek gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheids- verplichting aan de orde is.

Dit totaal gebrek aan allesomvattend grondig onderzoek van de werkelijke actuele problemen en behandelingsmogelijkheden door de arts van verwerende partij, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Gezien de etnische achtergrond van verzoekster komt deze overal op de laatste plaats en zijn de medische zorgen, geenszins gegarandeerd.

Het is in haar toestand totaal onmogelijk om de nodige medische zorgen in het land van herkomst te bekomen gezien de tekorten, de etnische achtergrond en haar achterstelling, en tevens het feit dat gezien de gewelddadige situatie en tot op heden nog sluimerende en soms opflakkerende oorling in het land van herkomst, er totaal geen oog is voor de medische problematiek van verzoekster.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht.

TWEEDE MIDDEL

Schending van art. 3 EVRM.

Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending rechten van verdediging & motiveringsplicht.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet kan weerhouden worden als een grond om verblijfsvergunning te bekomen zoals voorzien in Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 26.06.2014.

In dit advies wordt geponeerd dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van art. 9 TER VW.

Deze argumentatie is nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet alleen een grondig onderzoek zou zijn gebeurd en tevens dat lopende behandelingen niet zomaar worden op de helling gezet door zonder enig concreet en realistisch behandelingsvoorstel te gaan stellen dat verzoekster naar haar land van herkomst kunnen uitgewezen worden aangezien daar mogelijkheden zijn om hem te behandelen.

De arts-attaché dient heel concreet aan te duiden in welke instelling, bij welke dokter verzoeker zich kan aanbieden en dienaangaande ook de nodige zekerheden kunnen hebben, eerder dan zomaar zonder onderzoek en zonder bronnenvermelding te stellen alsof alles wel vanzelf zal genezen.

Dat het maar normaal lijkt dat deze behandeling die in België is gestart, ook hier verdergezet wordt, opdat zij succesvol zou zijn.

Dat bovendien niet zomaar kan voorbijgegaan worden aan het feit dat er sprake is van bijkomende medische problemen in die zin dat verzoekster een operatie heeft ondergaan teneinde een knieprothese te laten plaatsen.

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat wel degelijk behandeling aan de orde is, en er noodzaak is tot behandeling, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn toegankelijkheid en beschikbaarheid van een behandeling zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, en een oplossing te bieden, heeft de arts er zich toe beperkt, op basis van medische stukken van geruime tijd geleden, gratis te stellen dat er behandeling niet essentieel is, en dit zonder enige motivering met bronnenmateriaal, zodat manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Het totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoekster of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoekster door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, én bovendien het ontbreken van elk concreet behandelingsvoorstel in Rusland, en nog meer specifiek in Tsjetsjenië, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht.

De arts-adviseur houdt geen rekening met de inhoud van de medische stukken en negeert ze gewoon ! Er wordt geen repliek geformuleerd doch zomaar gesteld dat alles niet-essentieel, of nog, symptomatisch, of nog speculatief zou zijn.

Dat het duidelijk moge zijn dat de inhoud van het advies van de arts-adviseur getuigt van een al te grote lichtzinnigheid.

DERDE MIDDEL:

Schending art. 3 EVRM

Schending art. 9 TER 2e lid Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet hét geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekster een grondig onderzoek doorvoert.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 26.06.2014 op basis van standaardargumentatie uitspraak gedaan dewelke een al te minimalistische invulling van zijn taak inhoudt en manifest in strijd is met het toepassingsgebied van art. 9 TER § 1 VW.

Betreffende de toegankelijkheid van medische zorgen werd geen enkel onderzoek gedaan, doch heeft de arts zich beperkt tot een deductie op basis van zijn verdere gratuite beweringen.

Dergelijke aanpak, waarbij zonder enig concreet onderzoek, zonder rekening te houden met alle stukken, zonder rekening te houden met de etnische achtergrond van verzoekster, op basis van algemene beweringen zomaar al te gemakkelijk wordt beweerd dat alles vanzelf wel positief zal evolueren, is totaal uit den boze en is lichtzinnig te noemen.

Dat dergelijke standaardargumentatie geenszins enige concrete motivering kan inhouden voor de afwijzende beslissing.

Onmiddellijk werd tevens gesteld een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod aan verzoekster betekend.

Dat deze geenszins enige waarde kunnen hebben aangezien er nooit enig correct advies werd gegeven.

Als er geen correct advies wordt verleend dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige correcte informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer en zonder weerlegging van de verschillende stukken die samen met de aanvraag werden voorgelegd, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakkelijks halve aannemen dat er wel geen probleem zal zijn, zonder enig afdoend onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Dat er in deze ook geenszins rekening is gehouden met de etnische achtergrond van verzoekster, die van Tsjetsjeense origine is.

Het gaat niet op om door standaardargumentatie steeds opnieuw te stellen dat alles spontaan in positieve zin evolueert, terwijl de verschillende stukken die door verzoekster worden voorgelegd het tegendeel aantonen én tevens ook in de dagdagelijkse psychiatrische praktijk blijkt dat hetgeen door de arts-adviseur vooropgesteld wordt geenszins correct is.

VIERDE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet of niet correct onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 26.06.2014.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag zich beperkt heeft tot blote beweringen allerhande, die niet bewezen zijn, niet onderbouwd worden, en regelrecht ingaan tegen de inhoud van de veelheid van stukken die door verzoekster werden voorgelegd.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er voor verzoekster geen duidelijke en voor haar toegankelijke motivering is gegeven in de beslissing.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een concreet en onderbouwd advies wordt uitgebracht, en door dit niet te doen, er geen duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Dat om dezelfde redenen als hoger vermeld er tevens het bevel om het grondgebied evenals het inreisverbod dienen vernietigd en voorafgaand geschorst te worden."

Verzoekster bekritiseert de bestreden beslissing onder meer inhoudelijk, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet daar de bestreden beslissing steunt op de toepassing van deze bepaling die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

Uit de verschillende standaard medische getuigschriften en attesten die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat verzoekster lijdt aan depressie en PTSS, zoals door de ambtenaar-geneesheer eveneens wordt erkend in zijn advies. Verzoekster wordt hiervoor medicamenteus behandeld met onder[m2] andere venlafaxine, xanax retard, lendormin, lormetazepan, lorazepam en zolpidem en gaat op regelmatige basis op consultatie bij psychiater C.E. Voor de periode van 13 mei 2011 tot 2 september 2013 worden 9 medische getuigschriften van deze psychiater bijgebracht. Een regelmatige opvolging, ongeveer driemaandelijks, met in elk geval psychotherapeutische begeleiding blijkt in casu noodzakelijk. In elk van de 9 standaard medische getuigschriften wordt de duur van de behandeling omschreven als “onbepaald”. Als mogelijk gevolg van een stopzetting van de behandeling wordt onder meer suïcidaliteit voorzien. Op 2 september 2013 wordt voorts door de behandelende arts onder meer gesteld dat blijvende intensieve follow up en begeleiding noodzakelijk is, alsook dat mantelzorg en de mogelijkheid tot residentiële behandeling voorhanden moet zijn.

In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 juni 2014, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“(…) Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van haar vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.08.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 22.07.2010 van de hand van dr. B. waaruit blijkt dat betrokkene toen een ontsteking had van de distale patellapees, de behandeling was conservatief.
- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 13.05.2011, 16.08.2011, 01.03.2012, 08.06.2012, 06.09.2012, 08.12.2012, 04.03.2013, 03.06.2013 en 02.09.2013 van de hand van dr. C.E., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een depressie en een PTSS.

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven depressie en PTSS actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier psychische aandoeningen die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door dergelijke aandoeningen aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven

affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Uitspraken in casu over de mogelijke behandelingsduur zijn dan ook van louter speculatief. Suggesties in positieve of negatieve zin kunnen het ziekteverloop sterk bepalen. Overigens ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)

Uit het hierboven vermelde advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de gestelde diagnose niet betwist. Echter, terwijl er in de medische getuigschriften sprake is van een noodzakelijke psychologische behandeling en er negatieve gevolgen worden verbonden aan de stopzetting van de behandeling en er minstens geen sprake is van een verbetering van de gezondheidstoestand of het niet verderzetten van de bestaande medicamenteuze **behandeling**[m3], poneert de ambtenaar-geneesheer in zijn advies het volgende: *“Het betreft hier psychische aandoeningen die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door dergelijke aandoeningen aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Uitspraken in casu over de mogelijke behandelingsduur zijn dan ook van louter speculatief. Suggesties in positieve of negatieve zin kunnen het ziekteverloop sterk bepalen. Overigens ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard..”*

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij niet verplicht is om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist zou zijn opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353), dient uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld. In casu houdt de ambtenaar-geneesheer er een andersluidende beoordeling op na met betrekking tot de noodzaak aan behandeling van de psychische aandoeningen van verzoekster. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard in het kader van zijn advies de voorgehouden noodzakelijke behandeling evalueren op grond van bepaalde objectieve vaststellingen. Het is in casu echter volstrekt onduidelijk op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer beweert dat een depressie en PTSS *“een gunstig verloop in de tijd kennen. De behandeling is enkel symptomatisch en zeker niet essentieel. (...) Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. (...) De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen”*, terwijl de standaard medische getuigschriften noodzakelijke behandelingen vermelden en uitdrukkelijk wijzen op de gevolgen indien de behandelingen worden stopgezet. Ten dien einde kan er opnieuw verwezen worden naar het laatste attest van 2 september 2013 van verzoeksters psychiater C.E. waaruit ontegensprekelijk blijkt dat de medische problematiek onveranderd is gebleven wat lijnrecht ingaat tegen de voorspelling van de geneesheer-ambtenaar die stelt dat de depressieve toestand een gunstig verloop kent in de tijd. Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de arts-adviseur zich, zonder hiervoor te verwijzen naar stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt in casu niet van behoorlijke feitenvinding, nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat de behandeling enkel symptomatisch is en zeker niet essentieel. Integendeel wordt in de attesten door de behandelende geneesheer onder meer duidelijk gesteld dat het om een aandoening gaat waarvoor verzoekster medicamenteus behandeld wordt, waarvoor regelmatige consultaties noodzakelijk zijn en waarvoor de

voorzien duur van deze behandeling onbepaald is. In het advies wordt geen enkel feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling in casu niet essentieel zou zijn. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich tot algemene veronderstellingen omtrent de psychische aandoening van verzoekster. Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelende geneesheer, ondersteunen. De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen tot bovenvermelde vaststellingen komen en concluderen dat *“Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk op grond van genoemd artikel”*.

Aangezien het advies dat de basis vormt voor de bestreden beslissing niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Aangezien de eerste bestreden beslissing die handelt over de ongegrondheid van verzoeksters aanvraag, wordt vernietigd, gaat de Raad er van uit dat zij terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag. Zij heeft op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve dient het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer gehaald te worden en dient het te worden vernietigd.

Gelet op de vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en van het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten, past het om ook het inreisverbod van 3 juli 2014 voor de duidelijkheid mee uit het rechtsverkeer te halen.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 juli 2014 wordt mee vernietigd.

Artikel 3

Het inreisverbod van 3 juli 2014 wordt voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer mee vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU